

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET-DELFTSCH STUDENTENCORPS

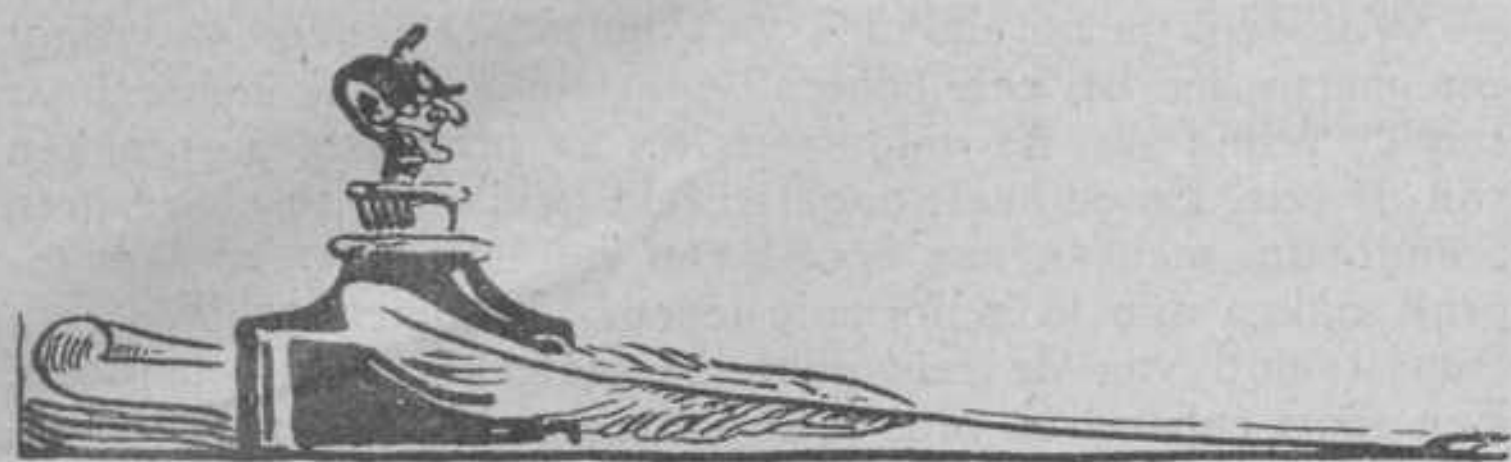
VERSCHIJNT APERIODIEK BEHALVE IN DE VACANTIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER—
SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 8,— PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0,35

ADVERTENTIE: PER VAK f 8.— (1/24 PAGINA). REDACTIE-ADRES: MARKT 37a

UITGAVE: DELFTSCHE UITGEVERS MAATSCHAPPIJ — ADMINISTRATIE: OUDE DELFT 95
22STE JAARGANG — 16 SEPTEMBER 1949 — 6 BLZ. No. 2

HOOFDREDACTEUR: G. J. VAN DER GRINTEN. GRIFFIER: W. E. RÖELL.

REDACTEUREN: H. G. SENF — S. J. J. DE JONGH — R. L. BOSCH — G. H. HOFSTEDÉ

REDACTIONEEL

Vandaag is de Redactie bedroefd en somber.
Voorwaar een vreemde stemming tijdens de lente van het
Corps. Toch zij kan dit gevoel niet onderdrukken en dit hin-
dert haar.

Daarom heeft zij zich in het verleden begeven om soelaas
te vinden.

Soelaas voor de apathie waarin een ieder welhaast gedom-
peld schijnt te zijn.

Dit drukt de Redactie en daarom bladert zij in oude jaar-
gangen.

Heerlijke advertenties van begrafenisondernemingen en levens-
verzekeringen.

Verrukkelijke copie van enthousiaste leden, men schreef ge-

woon, dat hoorde zo; men vergat het echter wel eens.

En dan die stoepjes, geen opsparen van antipathieën maar
scherpe critiek of geestelijke humor.

Een Redactie kon toen nog opwekkende stukken schrijven.

Dit durfde zij, dat had succes, men stuurde dan ook copie in.

En weer is de Redactie in het heden geworpen en weer ont-
vlucht zij het; maar nu te anderer zijde, in de toekomst. Met

welk recht daar iets beters te verwachten? Is er hoop? Zijn er
plannen, goede plannen, die werkelijkheid kunnen worden?

En nu mogen we de Lezer van het heden een geheim onthullen:

de Spiegel (Uw spiegel?) gaat jubileren, zij zal vijfentwintig
jaar geleden voor 't eerst verschenen zijn, en in het festival

dat de maand November zal opluisteren zal het aperiodiek zich
ontplooiën net als héél vroeger. De Redactie hoopt oprecht

dat dat voldoende zal zijn om U uit de ligfauteuil te doen op-
springen, waarin U lomp jarenlang hebt gezeten, en zelfs bent

blijven zitten nu de overgang van vakantie in bezige Delftse
sfeer U heeft moeten inspireren. Of bent U niet zo iemand?

Dan looft de Redactie alsnog

voor de beste impressie dien aangaande een prijs

uit, bestaande hetzij uit twee loten bij Ome Jaap, hetzij uit
iets anders van gelijke waarde, dat U zelf mag uitzoeken
van de bovenste plank tot de onderste!

DELFTSCHE SCHOUW

In het kraambed ligt de maagd en smacht

Als de zeven accoucheurs

Spelen met de navelstrengen

Op de vloer de kale kringen

Stuntelig tot leven brengen

Zonder stijl

Zonder peil

Zonder kracht.

De whisky spoelt het zwart geweten rein

Uit sleur is aan het hoofd gezet

Ollie B. Boëll die grijns!acht

Als men groenen voor de gijn slacht

Feuthart die men chirurgijn acht

Eén cc

Knorrenthee

Tegen elke pijn.

Dan, ternauwernood de moeite waard voor dit couplet

Mephistinga als feutenschrik

En de vier uit de clichébak

Jeune Amant met zijn roeiracékak

Bierhaan blaast wat voos schuim mee zwak

In de kuil

Gaat het vuil

Onfrits kraanbed.

Van wat kwakzalvers zo op de wereld brachten

Kan men in geen eeuw iets behoorlijks verwachten.

REISINDRUKKEN

Brandend heet schijnt de zon op het dek. En dat is nog niet eens een echte Canadese zon. Zeggen ze. Waar blijven die Amerikanen nou? We zijn er benieuwd naar, voor wie we eigenlijk mee zijn gegaan. Op de wal krioelt het al van de zomertoiletjes en zonnebrillen; de douane schijnt niet zo gemakkelijk te zijn.

Ha, daar komen ze, bij drommen tegelijk, sjouwend en torsend met koffers en valiezen. Mooie koffers anders, prachtkoffers. En de meesten piekfijn in de kleren, hoe kan het ook anders. Onze jaloerse Europese ogen raken bijna verblind door al die materiële welvaart. Toch zijn we niet de enigen die lijden onder de warmte, sommigen van die kerels zien er uit of ze door een worstmolen inplaats van door een papieren molen gegaan zijn. En nog is het niet afgelopen, want... halt!... daar zitten wij.

Kom maar hier... hier moet je zijn... ja, 't N.B.B.S. zorgt voor alles. Ach ja, dat komt allemaal wel in orde.....

— Waar woont U? — en ik kijk in een paar diepzachte reënen, zodat het me bijna wee om 't hart wordt.

—Rabbits. —

— Wat voor rabbits? — Nu zijn de reënen dichtgeknepen en ze ligt schier dubbelgevouwen van het lachen. Dit misstaat haar trouwens ook niet.

— O, geen rabbits, Rapids! Allicht, ja, begrepen. —

Volgende. Wat een zelfmoordgezicht, die heeft zeker een vakantie nodig. Enzovoorts. Goeie genade, wat een brillen dragen die mensen! De hemel weet waar ze van gemaakt zijn, maar ze doen me denken aan de geëtste metaaloppervlakken van Metallografie. En een modellen... of ze bomvrij gemaakt zijn. Volgende. Deze man ziet er wat ouder uit, dertig of zo, misschien al een hoogleraar.

— Your passport, please. — Richard So and so, geboren in 1927, daar en daar. Ook al goed, dan maar in 1927. Wat een vruchtbaar land anders.

— Wat zegt U?... O, dit paspoort is tegelijk voor uw vrouw. Juist, hm. Zo zo. Klaar. — Na een korte, smachtende blik verdwijnt elk van hen naar zijn eigen ruim.

Staat daarginds nog iets drinkbaars, Coca Cola of zo? Het hele dek ligt vol met lege flesjes, wat moeten die mensen zich thuis voelen hier.

En dan is 's avonds het schip tjokvol met Amerikanen, gasten, ongeveer anderhalf maal zoveel vrouwelijke als mannelijke studenten. Na het vertrek, omstreeks middernacht, zoeken we onze ruimen op om te gaan slapen. De discipline die hier heerst, is voorbeeldig: ondanks het feit dat er ver over de honderd slaapplekken zijn, is het de hele nacht nagenoeg doodstil. Alleen die ellendige ventilatormotor houdt ons uit de slaap, stom ook om vlak bij dat ding te gaan liggen. Midden in de nacht laat Hans zich van zijn hangmat zakken, morrelt wat aan de knoppen en handles in het schakelkastje en de ventilator zwijgt gehoorzaam. En blijft zwijgen, ook als het later benauwd wordt en men probeert hem weer aan de gang te krijgen. Defect. De volgende nacht is hij weer in orde en we laten 'm in godsnaam maar zoemen.

Als ik de eerste ochtend op dek kom, hangt er een mist over de St. Laurens Baai. Tevergeefs kijk ik rond naar de fleurige toiletjes van de vorige dag. Mijn hemel, wat hebben die mensen nu aangetrokken? De meisjes dragen bijna zonder uitzondering blauwe broeken met opvallend wit gestikte naden. Ze komen tot even over de knieën; als ze langer zijn, rolt men één pijp tot onder de knie op. En de jongens — want dan zijn ze zeker — getruid: witte, zwarte, rooie, noem maar op; sommige uitvoerig gedecoreerd met universiteitselementen.

De eerste gesprekken komen los, zoals dat gaat in 't begin tussen elkander niet begripende geesten. Wie zijn jullie, wat doen jullie, hoe gaat dat in z'n werk, enz. En dan een enkele hier wat dieper, politiek, e.d. Aan feitenkennis ontbreekt het vaak niet, wel aan een zelfverwerken. Take it easy en daar schijnen ze een eind mee te komen. Wat besteden ze anders een zorg aan lichamelijke opvoeding, iets om een voorbeeld aan te nemen. En dan mist dit mensentype nog iets: enige gereserveerdheid. — Hallo jij daar, ik weet niet wie of wat je bent, maar je krijgt toch een klap op je schouder, hoe gaat 't kerel..... —

Ik vraag me af of wij op deze mensen, als tegenstelling, niet een achterbakse indruk maken, alsof we ze achter de ellebogen hebben. Het valt me moeilijk om wat contact te krijgen. En dan spelen we acht dagen toneel zo goed we kunnen en

oogsten veel — al dan niet verdiend — succes.

— O, ik heb jullie voorstelling gezien, gisteravond. Ik heb er erg van genoten. Ja, werkelijk heel veel. —

Ze menen het ook, want huichelen doen ze niet, maar we zouden zo graag eens weten wat er nu wèl en wat er niet aan te genieten viel.

Een Frans professor van de Sorbonne doet een verdienstelijke, doch vrij vruchteloze poging in een half uur tijd iets duidelijk te maken van existentialisme. Het zaaltje is overvol en de aandacht volkomen geconcentreerd op den spreker. Aan 't eind hebben ze 't wel zo'n beetje door. Toch typisch, dat existentialisme, wel interessant. Nu naar het kussengevecht op het achterdek, wat een plezier. De Heer Witsenburg van de Holland-Amerika Lijn is van de zijde der Maatschappij leider van de boordspelletjes. Hij toont zich een bekwaam conferencier en zo mogelijk nog beter propagandist voor alle opofferingen die de H.A.L. zich getroost om het iedereen zoveel als in hun vermogen ligt, naar den zin te maken. Ik moet bekennen dat ik hem wat uit den weg blijf, want ik ben te verlegen om hem met Witsie aan te spreken, zoals hij zich door de passagiers laat noemen. Maar dat is zonder twijfel mijn fout, want hij is bijzonder populair.

En zo gaat het den gansen dag door: lezingen, kussengevechten, debatingbijeenkomsten als het zo mag heten, film, toneel en vooral ook dansen. Toch zijn er nog wel, die naar de zee of een zonsondergang kijken en zich aan de geschetste levenswijze onttrekken.

— Wat denk je nu eigenlijk van ons Amerikanen, — vraagt een meisje me op een ochtend plotseling, als ik naast haar aan de reling sta. Er volgt een van de prettigste gesprekken van de reis. En ze heeft ongetwijfeld gelijk, als ze naar voren brengt, dat mensen aan boord van een schip een andere indruk maken dan in 't normale leven. Volkomen gelijk.

Aan 't eind van de reis gaan ze plotseling zelf iets doen. Een soort cabaret en niet eens onaardig. Voor een der schetsen moet geschminkt worden en of we even willen helpen. Dat is een heel nieuwe sensatie: met belangstelling beschouw ik het bekoorlijke meisjesgelaat, waarvan ik nu eens iets heel anders ga maken...

— Wat moet het zijn? —

— A constable. Constable... constable... a kind of sheriff? Yeah... a constable! — Best hoor, a constable. Wat een vertrouwen Ze is willoos in mijn handen, maar het wordt zo iets als een constable. Klaar. Nog eentje en dan gaan we eten.

— Deze moet héél, héél jong worden, — zegt de regisseur en ik herken de man met het zelfmoordgezicht. — Zoiets als zestien jaar. — Ik kijk het meisje eens aan dat ik in m'n vingers gestopt krijg en ik kan niet anders zeggen, dan dat ik haar hoogstens zestien jaar gegeven had. Maar vooruit, een extra blosje op de wangen, de wenkbrauwen wat aanzetten en „Little Nell" is toneelrijp. Veel succes.

Min of meer plotseling zijn we in Rotterdam en de meesten onzer realiseren zich, dat het best wat langer had mogen duren. Maar de ontschepingsmallemolen eist onze gedachten op. De Amerikanen laten we aan de autoriteiten over, wij ontschepen onszelf, onze bagage en onze sigaretten. Dat kost genoeg moeite, doch niettemin ben ik diezelfde dag omstreeks de middaguren in Delft.

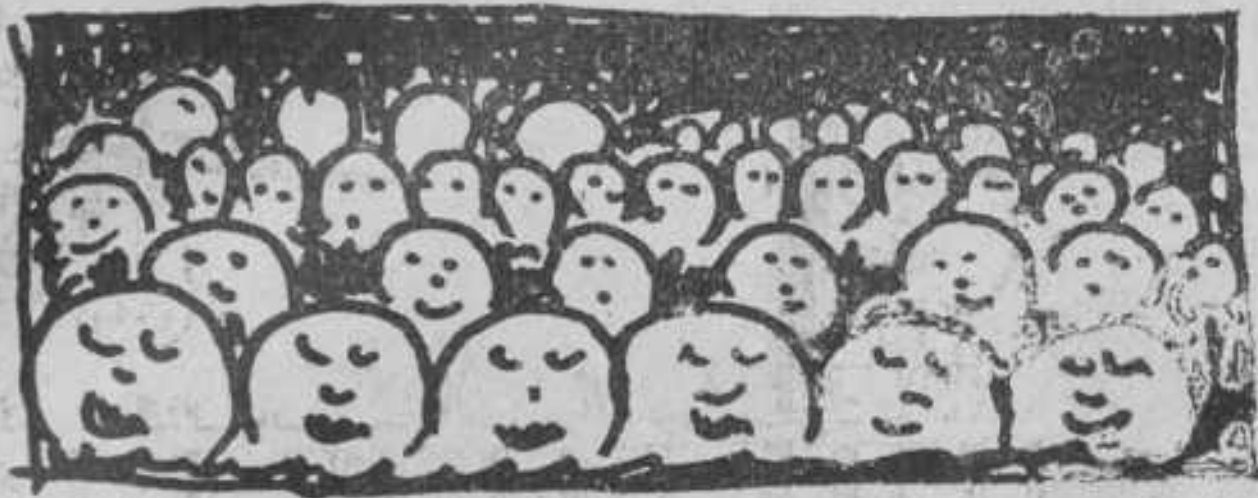
Het is 12 Juli en de Sociëteit is kortgeleden gesloten.

A. G.

Mistinguet.

Mistinguet
is ouder dan mijn opoe
maar minder gezet
en danst op de koop toe.

FEUTENRUBRIEK

Enkele candidaatleden zijn zo bereidwillig geweest het volgend nummer, dat door het candidaatagglomeraat in eerbied aan H.H. Ouderejaars zal worden opgedragen, te willen introduceren met enige sublimaties op papier over de courante tendenzen, problemen en inzichten van, bij en in bovengenoemde secte.

Redactie.

ER WAS REIS EEN BOORD.

Wat zit hij toch lastig. Hoeveel tijd heb je er 's morgens niet voor nodig om hem reis om te krijgen. En hoe verzet je je niet, wanneer de een of ander zegt: Mag ik je boordje reis hebben? Maar na enige tijd zul je wel merken dat je geen boordje noch dasje meer om hebt. Maar is er dan niet een avond, dat je wel met boordje en dasje naar huis toegaat?

Jawel wel degelijk ga je wel reis naar huis met boordje en dasje.

Maar waarom moeten de groenen een papieren boord aan hebben?

ISIDOR.

HET EI EN IK, ONDERWERP, WAAR NOG WEL IETS OVER TE SCHRIJVEN VALT.

Daar is allereerst overeenkomst tussen mezelf en een ei nl.

1e. dat we beiden breekbaar zijn.

2e. vertoont mijn hoofd de laatste weken nogal overeenkomst met een ei, maar nu komen ook de verschillen tot uiting, over 2 maanden nl. zal mijn hoofd het uiterlijk van een pas geschoren kokosnoot hebben terwijl er dan van enige beharing van het ei geen sprake is, hoogstens zal er dan een barst in zitten en daaruit een minder aangename geur uit opstijgen welk laatste feit hopenlijk dan niet met mijn hoofd het geval zal zijn. Maar dit alles had betrekking op het uiterlijk,

nu komt het innerlijk aan de beurt. Allereerst, maar weer de overeenkomsten. Het beste van een ei zit van binnen zo ook bij mij. Maar na 3 weken is dat eierenbinnenste finaal bedorven welke periode bij mij nog wel iets langer duurt, maar, eenmaal bedorven bij een ei blijft bedorven terwijl er bij mij misschien nog enige verbetering mogelijk is. Maar dit is misschien een gevolg van de verschillende afstamming, echter wordt dat zo ingewikkeld dat ik er maar over ophou.

Z. E. BRACHYCEPHAAL.

WENDING: ISRAEL.

Wending, maandblad voor evangelie en cultuur, zoals zij in haar ondertitel draagt, heeft sinds de bevrijding de Ians gevoerd voor wetenschappelijk verantwoorde publicaties omtrent wereldproblemen, overwegend gezien van christelijke zijde.

Ook zonder de titulair indrukwekkende lijst van medewerkers onder ogen te hebben gehad, kan men vertrouwen krijgen in de doorwrochttheid der artikelen. Temidden van alle andere maandbladen, die allen meer of min op het waarmerk „wetenschappelijk” aanspraak maken, zonder in werkelijkheid deze substantie al te veel aan het gemakzuchtige publiek op te dienen, bezit deze uitgave de deugd, werkelijk kritische en gefundeerde meningen te berde te brengen. Aan de andere kant mist dit maandblad — kwaal van de wetenschap — de overtuiging van een vurig woord, het levende van een persoonlijke bekentenis, hoe primitief deze ook gesteld kunnen zijn. Zo heeft ook het Israelnummer droge, maar zeer goed gedocumenteerde beschouwingen, die zeker de werkelijk belangstellende verder zullen inwijden in alle facetten van het eeuwenoude Joodse probleem.

De uitgever alle lof voor de verzorging van het maandblad. Een enkele reproductie, een stijlvolle typografische verzorging geeft een uiterlijk, dat volkomen past bij de waardige inhoud.

R.

PARIJSE PUNTDICHTEN.

Dame.

„Monsieur”, zei de dame,
ik stond paf.
De aanvankelijke dame
was nu dame af.

Zwembad.

Het waren allemaal driehoekjes
en tweedelige badpakken.
Beschaamd liet ik mij met broekje
in het blauwe bad zakken.

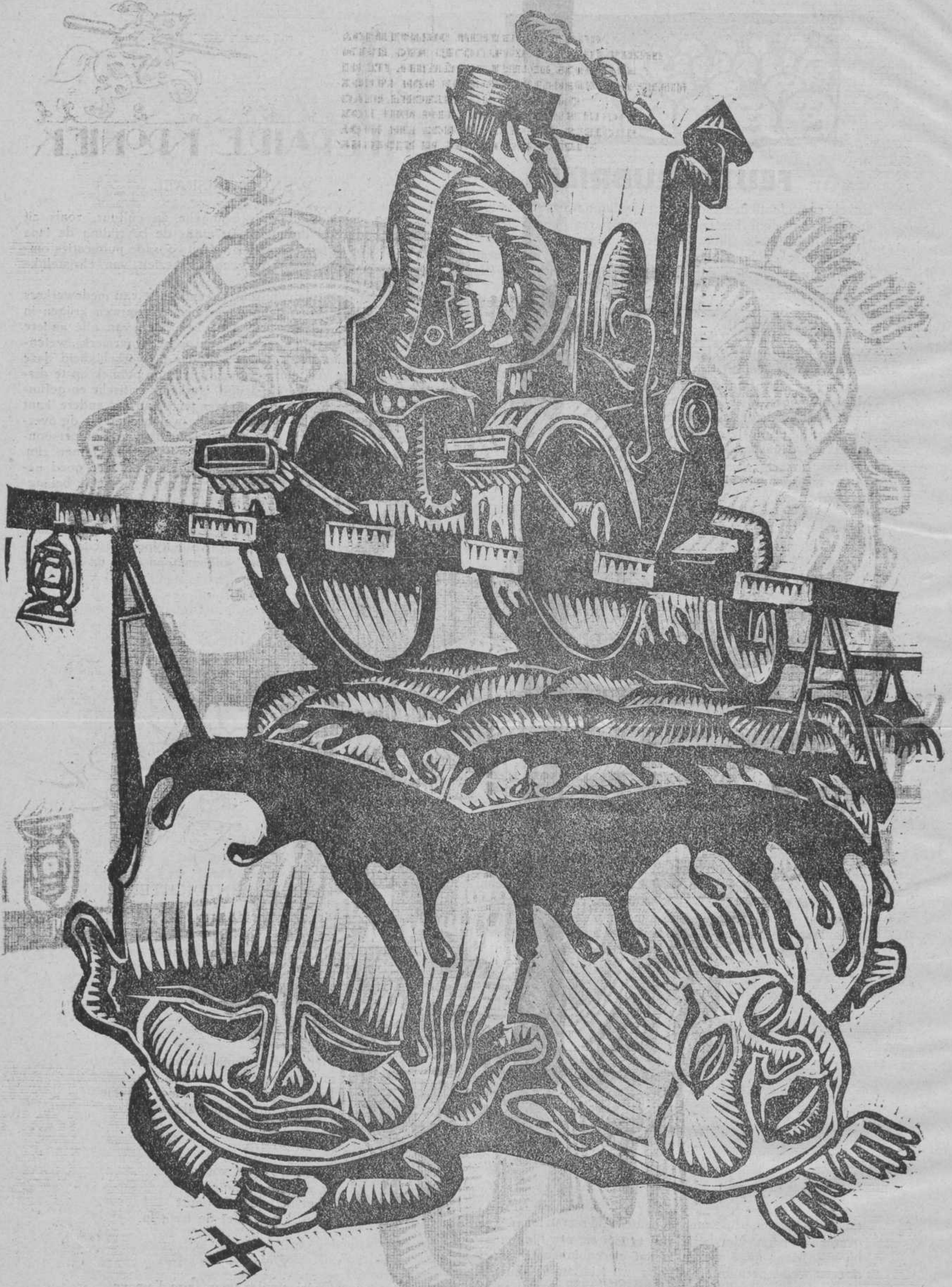
Métro.

De métro raast voort
in eindloze deining,
want net sloot de poort
en ik kwam niet de trein in.

Liefde.

Chéri, voulez-vous faire l'amour
sprak de Française,
maar ik zei stoer
aan mijn lijf geen polonaise.

B. H. O

**VROEGER IN VERVLOGEN TIJDEN
TOEN HET CORPS NOG ECHT BESTOND
KON MEN MET EEN KAR GAAN RIJDEN
OVER PHOETEN OP DE GROND
ZODAT HUN KOPPEN KREUNEND KRAAKTEN
EN ZIJ VERWOEDE KRETEN SLAAKTEN
MAAR DAN GELOUTERD DOOR DE STRIJD
VOLWAARDIG WERDEN INGEWIJD**

FEESTWEEK DELFT.

Een goed kermisganger is eenvoudig van geest. Een paar slagen horizontaal, schuin of verticaal in 't rond en hij is een ander mens. De drogist-huisvader die zich op de cake-walk waagt en natuurlijk ondersteboven omhoog gaat, denkt nu meer aan zijn prestige, en moeke, die met vliegtuigjes gokt, is haar huishoudboekje vergeten.

In het kermisvak weet men dat, het is het axioma van de spullebaas met de speesiale premies en de Solexfiets, van de waarzegster met haar arsenaal van donkere mannen en verre reizen, en van de poffertjesbakker met spiegels en verguldsel in zijn tent. Dat hoort er allemaal bij, en wie oog heeft voor vakmanschap, kan veel op de markt waarderen. Daarbij komt, dat het Delftse publiek van de goede soort is: de stad nog een tikje intiem-provinciaal, de mensen zonder de geblaseerdheid van de grootstedeling.

En dan de omgeving! Misschien dat bij B. en W. het verlangen naar afwisseling heeft voorgezeten, toen zij toestonden dat voor hun raam een Karimatarad werd opgetrokken. Nu kunnen de Delftse paartjes na de huwelijksplechtigheid op reis gaan in het spookhuis. Afrika en Nova-Zembla staan in volkomen harmonie als pothuisjes tegen Hollandia, Hugo kijkt naar het vrolijke rad zonder een kwartje te betalen en oliebolwasem strijkt om zijn bronzen neus. En wij, ook ingezetenen van Delft, wij wachten niet maar slaan op de Kop van Jut, schieten op de roos om een aapje te winnen en schudden de verwarde gedachten recht in de zwiebelmolen. Het zal ons goed doen.

D. V.

DE OUDE GEDIENSTIGE.

Langzaam komt een mannetje met boekje en pet in de hand de voordeur uit.

Montjoi, hij is weer buiten! Een adempauze om zijn krachten voor het volgende adres te verzamelen. Weinig hebben ze hem gelaten, idealen, schone gedachten en plannen, ze zijn versplinterd op hun botte cynisme en sarcasme. In ricanerend leedvermaak hebben ze al zijn geesteskinderen gereduceerd tot een reeks als los zand aan elkaar hangende banaliteiten. Een stille woede maakt zich van hem meester. Kwam hij niet steeds kaler op straat, als bedelaar door hen weggestuurd, terwijl zij juist hem, van alles beroofden, zonder hem maar enigszins in te wijden in de anders zijnde, verhevener vorm van leven, welke hij nu wilde leiden?

Nu weer op straat voelt hij zich gelukkig en de boosheid vervliegt. Met een glimlach kan hij de mensen in hun kleine, hun agiterende beslommingen aanschouwen. Een groentebouwer, die zich tegenover een moeder met weinig huishoudgeld heeft te verantwoorden over een te hoge prijs. Een domme agent, die zich niet kan laten overtuigen omtrent de goede bedoelingen van een oud heertje met fiets inzake de aankoop

van de afwezige bel. Waarom worden altijd deze nietige dingen tot levenskwesaties opgeblazen?

In gedachten worden de geschillen bijgelegd.

Onder de verbaasde ogen van de vrouw krijgt de groentebouwer enige biljetten van honderd toegestopt met een „gebruik-dat-voor-een-radical-prijsverlaging”.

De eerbiedige tik tegen de pet wordt niet opgemerkt, want agent en heertje raken verhit. Met een streng „eerbied-voor-de-ouderdom” wordt de al te ijverige apostel der orde weggestuurd, de klaagzangen van het oude heeft woorden gestopt met de vriendelijke opmerking, dat de agent al dit voor de bestwil van allen doet.

Een wijze vorst is hij, gelijk Salomon, die door zijn bezonken oordeel het vertrouwen van zijn brave, doch kortzichtige onderdanen geniet. Op een rijk opgetuigde appelschimmel rijdt hij met zijn pages rond, er op lettend dat zijn volk tevreden is. Een hoofse groet naar de melkboer, die eerbiedig neigend met twee flessen melk in zijn hand wacht tot zijn heer en gebiedster voorbij is, een collegiale knik naar de bankier, die, ondanks zijn voorrang, zijn sedan laat stoppen voor het voorname ruitertroepje.

Daar is dan eindelijk het huis, welk hij, volgens zijn in groen fluweel gebonden memorandum, voor het volgend bezoek heeft bestemd.

Op elegante wijze springt hij van zijn onstuimige schimmel en geeft de teugels aan een van zijn pages. Thans zal de voordeur openzwaaien opdat hij, door feestelijke eerbied omgeven, kan binnentreden. Bij St. Jan, wat talmt men nog langer, reeds geeft een ongeduldig geworden page zijn paard de sporen.

Eindelijk gaat de deur dan op een kier open. Twee kraal-oogjes nemen hem eerbiedig verbaasd op. Hoe kon het ook anders. Een oude gediensstige. Ze staat in haar verschoten schort, waarboven de zwarte japon, gearneerd met zwartstoffen knopen, eindigt in een wanstaltig grote paarsen broche met verguldsel. Wat een zielig mens. Er komt leven in zijn stille aanschouwster, het mondje wil wat zeggen, want de halsspieren spannen en ontspannen de slappe huidplooiën in zenuwachtige rukjes!

Gegeneerd door de lange stilte dicteert hij zijn verlangens. „Meneer is niet thuis”, krijgt hij ten bescheid „maar kom effe in de keuke zitte, dan ken je effe uitruste”. Spottlachend stui-ven thans ook de andere pages weg. Om 't even, hij kan het ook zonder deze hoogmoedige begeleiding stellen. Maar hij in de keuken zitten, dat gaat niet, hoewel, wat anders te doen? Goed, hij zal de wensen en verdrietelikheden van de oude ziel aanhoren.

Zijn bombazijnen baret met veer waait af door een koele luchtstroom uit de donkere gang. Hij raapt een vlekkerige pet op en volgt de oude huishoudster.

Breed in de keukenstoel gezeten, vol van mild medeleven zal hij thans haar ontboezemingen aanhoren.

Parbleu, deze hoop wordt de bodem ingeslagen, want „wil-je-een-koppie-soep, arme-stakkerd”, komt uit het mensje. Weigeren kan niet. Hij rumoert wat onhandig met de lepel in het bord en brandt zijn tong.

De oude vouwt haar gerimpelde handen en murmelt medelijdend: „Peste ze je zo?” Neen werkelijk, ze begrijpt hem niet, hij is er werkelijk niet zo zielig aan toe.

De medelijdende moederlijkheid van de oude is echter onweerstaanbaar, een voor een slaat zij in haar hardnekkige medeleven de laatste wankele steunpunten van zijn prestige weg.

Wanneer zij dan in een „wil je nog een plassie doen?” heel haar bezorgde hart legt, is hij ineens helemaal weg, verdwenen, gesmolten.

Na verloop van tijd komt een klein erbarmenwekkend mannetje de voordeur uitgeslopen. Hij trekt de pet diep over zijn ogen, struikelt over zijn slofschoenen de stoep af en verdwijnt in 't gewoel op straat.

X.

LEVER BROTHERS & UNILEVER N.V.

TE
ROTTERDAM

vraagt

JONGE WERKTUIGKUNDIGE INGENIEURS

om in opleiding te worden genomen
voor leidinggevende functies in haar
olie-, zeep- en margarinefabrieken

Schriftelijke sollicitaties, onder No. 110,
worden ingewacht bij de Centrale Perso-
neel Afdeling, Museumpark 1, Rotterdam

Académie de danse Rocco Dubois

Sinds jaren het adres van de Delftse studenten hervat haar

Studenten Dansclubs en Privélessen

Het summum op Dansgebied en Amusement

Inschrijving aan het Hoofdinstituut: J. P. Coenstraat 34 te Den Haag
(Bezuidenhout Telefoon 77.19.09.)

Ook voor de lessen der Dansclubs, die
gegeven worden in Gebouw PULCHRI
STUDIO, Lange Voorhout, Den Haag.

Laat U terstond inschrijven

Door onze vele buitenlandse reizen
kunnen wij U verzekeren, dat ook dit
jaar Uw stoutste verwachtingen over-
troffen zullen worden.

Speciaal Herenkapper

JOH. GERBRANDS

Gediplomeerd Kapper

Parfumerieën en Toiletartikelen

Oude Delft 180a - Delft - Tel. 624 - Giro 51984

Bloembinderij
„FLORAL ART”

Binnenwatersloot 11

Telefoon 980

Delft

Voor

KOLEN

Fa. A. ROMIJN & Co.

Koornmarkt 84 - Tel. 748

Tegenover Hotel „Central”

Fa. H. C. VANSEN

Noordeinde 38-40 - Delft

**Stalhouderij en Luxe
Autoverhuur**

Speciaal ingericht voor alle
gelegenheden.

Dag en nacht geopend

Taxibedrijf

Telefoon 499

Voor *Fotograaf*...

Reijken

KOORNMARKT 72
TELEFOON 1765

Een aloude en
goede MOS

's avonds even nog
een BIERTJE bij

Jan Garos

Stoomblekerij
Chemische Wasserrij

„OZON”

Telefoon 778426

VOORBURG

voor de Herenwas

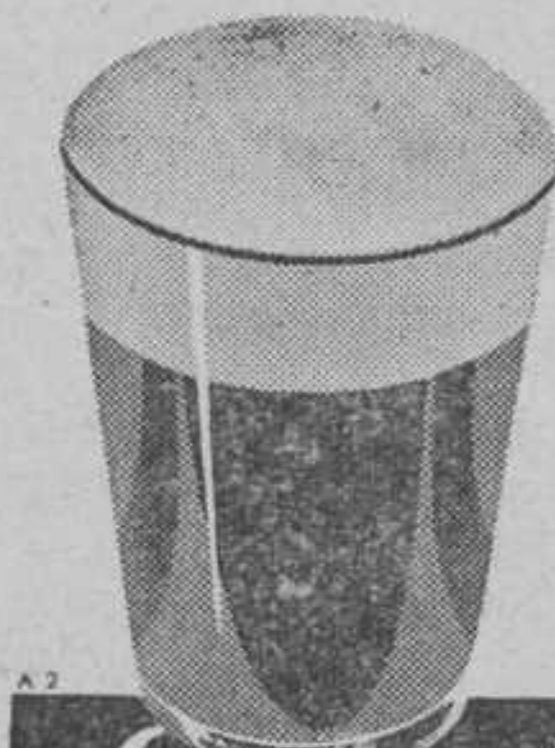
A. 22

Voor APARTE KLEDING en HERENMODE ARTIKELEN
IN HET BETERE GENRE

Fa. A. J. VOS

Markt 14-16-18 Delft - Tel. 322

Speciaal adres voor AVONDKLEDING NAAR MAAT

'n vorstelijk
glas bier

Oranjeboom

